



Horváth Attila¹

Kedves Miklós!

Az ilyen „búcsúztató” szövegek gyakran kezdődnek a köszönet szavaival. A mostani sem kivétel, hiszen Te vettél fel az – akkor még – Államigazgatási Tanszék kötelékébe, így mindenekelőtt Neked köszönhetem, hogy ebben a folyamatosan változó nevű, székhelyű és főleg szervezetű intézményben dolgozhatok.

Az elmúlt közel másfél évtizedben – különösen a „rég” tanszék idején – számos küzdelmes, emlékezetes és vidám pillanatot éltünk át. Engedd meg, hogy felidézzek három olyan, számomra különösen kedves emléket, amelyek szerintem a leginkább megvilágítják a személyiségedet.

*

2008 májusában egy tanszéki értekezleten a hagyományos tanévzáró tanszéki kirándulás időpontját egyeztettük (ezúttal Komárom volt az úti cél). Repkedtek a dátumok, próbáltunk közös nevezőre jutni. És akkor jött a felejtetetlen párbeszéd:

Imre Miklós: Mit szólnátok a június 23-hoz?

György István: Nem jó, tárgyalásom lesz a PKKB-n.

Imre Miklós: Pistikém, hát álljatok el a pertől.

György István: Az nehéz lesz, tekintve, hogy alperesek vagyunk.

Imre Miklós: Látod, Pistikém, ha valamit nem szeretek, az az efféle kisszerűség!

Aztán persze találtunk időpontot.

**

2009. április végén mindketten tagjai voltunk a Ludwigsburgba utazó kari küldöttségnek. Számos hivatalos, protokolláris programmal volt telezsúfolva a kint töltött néhány nap. Valamelyik sokadik ceremónia után a szállásra tartva a buszon

¹ Egyetemi adjunktus, Nemzeti Közszerológiai Egyetem Államtudományi és Nemzetközi Tanulmányok Kar Alkotmányjogi és Összehasonlító Közjogi Tanszék.

az esti – terveink szerint a tévében megnézendő – Manchester United – Arsenal BL-elődöntő kimenetelét latolgattuk, amikor megkaptad a hírt: vendéglátóink este színházba várnak. Emlékszem az arcodra kiülő döbbenetre, amikor szembe-sültél velem, hogy az isteni Rooney helyett a Kurácsi mamát (vagy valami hasonlót) kell németül nézned. Úgy rémlik, hogy Temesi Istvánnal alkudozásba kezdtem, hogy inkább menjen ő helyetted...

Amúgy egy erősen felejthető meccsen 1:0-ra nyert a MU. És nem is Rooney rúgta a gólt.

Még a dékáni megbízatásod alatt, 2010-ben történt, hogy egy beszélgetés során megkérdezted, mi lesz az akkor általam vezetett Közigazgatási TDK programja. Mondtam, hogy – többek között – egy szegedi kirándulást is tervezünk, megnéznénk a Csillag börtönt, de még nem tudjuk, hogy hogyan fogjuk fizetni az utazást és a szállást. Rögtön jelezted, hogy majd szóljak, és kerítesz a kari gazdasági igazgatótól egy kisebb összeget. A számos egyéb teendő között ez kissé elfelejtődött, de aztán néhány hónappal később, pont a kirándulás előtti napon összefutottunk a tanszéken. Megemlítettem, hogy holnap indulunk Szegedre, és erre eszedbe jutott a korábbi ígéreted. Mondtad, hogy várjak, azonnal indulsz a gazdaságira. Szkeptikus voltam, hogy így késő délután hogyan fog ez működni... És percek múlva tényleg megjelentél 50 ezer forinttal azzal, hogy jó kirándulást kívánsz.

Annyi idő alatt nem is lehetett átérni a másik épületszárnyba. Azóta is próbálom megfejteni a titkot...

Persze a fentiek mellett számos emlékezetes momentumot tudnék felidézni, kezdve a régi tanszékünk – itt most inkább nem idézendő – jelmondatával vagy a „Kar Büszkesége” metaforával.

Köszönet ezekért is!

Tartalmas és békés nyugdíjas éveket kívánok!